

Arrest

nr. 143 059 van 13 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BARBIEUX, loco advocaat M.-C. FRERE, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 1 juli 2013 het Rijk binnen en diende op 10 oktober 2013 een asielaanvraag in. Op 24 september 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Tibetaanse te zijn, geboren in de Volksrepubliek China (VRC) in de provincie Kham, Litang, in het district Nagchu Song, dorp Guluk. Heden verblijven in uw dorp in China nog uw moeder en

uw vier broers. Uw oudste broer is gehuwd en de jongsten (een tweeling) zijn monnik. U verliet Tibet op twaalfjarige leeftijd om een vorm van scholing te genieten en de zegen van de Dalai Lama te krijgen. Uw moeder verbrandde uw Chinese identiteitskaart, alsook de 'huku' waarop u als kind stond ingeschreven. Met behulp van vier monniken verliet u in 2000 Lhasa richting Nepal waar u in het "reception centre" of Nelen Khang als dertienjarige werd geregistreerd. Op 24 december 2000 werd u geregistreerd in het "reception centre" te Dharamsala (India). Vervolgens werd u toegewezen aan de "SOS Tibetan village school" in Byalkuppe, Mysore. U liep er school tot en met de secundaire graad en beëindigde de school in 2012. Daarna volgde u tot maart 2013 een beroepsopleiding tot kapster. Daarna verbleef u enige tijd bij vrienden in Delhi. In India beschikte u over een "Registration Card for Tibetans" (RC) en een "Identity Certificate" (IC). In 2000 leerde u in Dharamsala een oudere jongen kennen, namelijk Ngawang Zoepa (CG 11/18481 en OV 6.849.597), die als monnik naar hetzelfde klooster ging als waar uw oom Lama is, namelijk het Drepung-klooster in Mundgod (India). Jullie onderhielden in India contact en ook zag u elkaar tijdens sporadische bezoeken aan uw oom. Vanaf 2012 was er sprake van een ernstige relatie. Met de toestemming van uw oom, uw ouders en de ouders van Ngawang Zoepa werd beslist dat jullie mochten trouwen en dat u naar België zou komen. Ngawang Zoepa heeft in België, in mei 2012, het statuut van vluchteling verkregen.

U verliet India op 19 juni 2013 richting Thailand. U reisde met uw eigen IC, op basis van een verkregen exitpermit. Uw RC bevindt zich in het politiebureau van Mundgod. Van Thailand reisde u verder, u ging met een vals paspoort van Hongkong naar Italië. In Zwitserland werd u gearresteerd. U kwam in juli 2013 aan in België en verblijft sindsdien op het adres van uw partner. In België diende u een asielaanvraag in op 10 oktober 2013. Op 29 april 2014 werd jullie zoon NGAWANG ZOEPA, Tenzin Chockrab geboren (CG 14/13857 en OV 6.849.597).

U legt volgende documenten neer: een brief van uw advocaat (verzoek tot aanvaarding van asielaanvraag ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken); een document van het "reception centre" te Nepal dd. 19 december 2000; een document van het "reception centre" te Dharamsala (India) dd. 7 juni 2013 met vermelding van 24 december 2000 als aankomstdatum; uw "groen boekje"; een schoolattest van "Tibetan SOS Children's Village" (Mysore, Karnataka) dd. 18 mei 2012 en een transfercertificaat dd. 18 mei 2012; een schoolcertificaat van het secundair onderwijs dd. 28 mei 2010; een certificaat en de resultaten van het examen secundair onderwijs dd. 30 april 2012; een attest van de "schoolkapitein" dd. 2 september 2012; foto's van uw familie in Tibet en tenslotte documenten in verband met uw baby geboren in België (geboorteakte, registratie, samenstelling van gezin).

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen (gehoorverslag CGVS p.3) en voorgelegde documenten (groen boekje, documenten van de "reception centre" van Nepal en India, schoolcertificaten) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Shibatsang Tenzin Dolma, geboren op 15 oktober 1987 en geboren te Guluk, Litang in het district Nagchu Song, provincie Kham. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (gehoorverslag CGVS p.3-4 en p.7-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2000 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlang verblijf en scholing in

India, u een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2000 heeft u van december 2000 tot juli 2013 in India verbleven. Van 2001 tot 23 maart 2012 volgde u school in de "Tibetan SOS Children's Village", te Byalkuppe, Mysore (staat Karnataka). U volgde er lager onderwijs en secundair onderwijs. Daarna begon u aan een beroepsopleiding tot kapster aan het "Tibetan SOS Vocational Training Centre" tot maart 2013. Vervolgens verbleef u bij vrienden in Delhi tot aan uw vertrek in juli 2013 (gehoorverslag CGVS p. 5-6).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (gehoorverslag CGVS p.6). U verklaart dat met het oog op het verkrijgen van een exit-permit uw RC zich in het politiebureau van Mundgod bevindt.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u naar België wilde komen om uw verloofde - een erkend vluchteling - te vervoegen, nadat jullie beider ouders permissie hadden gegeven om te huwen (gehoorverslag CGVS p.6). U gevraagd of er nog andere redenen waren om India te verlaten, verwijst u in het algemeen naar de moeilijkheid om er aan een job te geraken, indien men geen hoger onderwijs heeft genoten. Er moet worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (gehoorverslag CGVS p.6-7). U verklaart dat u met uw IC reisde tot Bangkok en dat u vervolgens met een vals paspoort van Hong Kong verder reisde naar Italië. Uw IC zou zijn afgenomen door de smokkelaar die uw reis regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen ('want niemand vroeg het terug'), of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is

een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De door uw advocaat neergelegde brief, waarin staat dat u naar de Indische Ambassade bent gegaan voor een duplicaat van uw IC, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen van het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, gezien ze allen wijzen op het gegeven dat u een Tibetaanse bent van origine, geboren in de VRC, en op zeer jonge leeftijd in 2000 India bent aangekomen in India om er onderwijs en de zegen van de Dalai Lama, te krijgen. Verdere documenten hebben betrekking op de geboorte van uw zoon hier in België op 29 april 2014.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

het CGVS wijst de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet kan worden teruggeleid naar de Volksrepubliek China (VRC) maar wel naar India."

1.3. Stukken

1.4. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken: "1. Kopie van de bestreden beslissing; 2. Focus: the Tibetan Community in India", Federal Office for Migration Switzerland, 30.06.2013; 3. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés, "Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde" d.d. 09.09.2013; 4. European Court of Human Rights, application no. 7267/13, DC against Switzerland, dd. 22.01.2013; 5. European Court of Human Rights, application no. 23273/13, YD against Switzerland, dd. 30.03.2013; 6. Krantenartikel "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", d.d. 22.02.2013, North Gazette; 7. Aangetekend schrijven aan Indiase ambassade, d.d. 23.06.2014; 8. Fax aan Indiase Ambassade, d.d. 08.07.2014; 9. Attest Bureau du Tibet, d.d. 17.10.2014 (origineel); 10. Bewijs aanvraag IC (origineel); 11. Attest Bureau of His Holiness Dalai Lama te New Delhi (origineel); 12. Passport Application Form, Indiase ambassade (origineel); 13. Aanstelling BJB".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op de *“Schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, Schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2 Vw., Schending van art. 48/5, §4 Vw., Schending van artikel 62 Vw., Schending van de artikelen 25, §2, b) en 26 van de Richtlijn 2005/85/EG, Schending van art. 3 EVRM”*.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). De schending van artikel 3 van het EVRM, moet gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.5. Aangaande de COI focus *“China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”*, merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus *“China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India”*, steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens het land van herkomst

2.6. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekster verklaart geboren te zijn op 15 oktober 1987 in Golok, China (VRC). Verzoekster verklaart “een beetje” Chinees te spreken (gehoor p. 3). Verzoekster verklaart dat haar moeder haar Chinese identiteitskaart en hukou heeft verbrand (gehoor p. 4). Verzoekster legt, zij het beperkte,

aannemelijke verklaringen af over haar leven in Tibet (gehoor p. 3, p. 8). Niettegenstaande geen authentieke Chinese identiteitsdocumenten worden voorgelegd, kan verzoekster het voordeel van de twijfel worden verleend en kan aldus worden aangenomen dat verzoekster van Chinese nationaliteit en Tibetaanse herkomst is.

2.8. Verzoekster legt een origineel Green Book, een origineel attest van het Office of the Reception Center Dharamsala met foto en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu met foto voor. Aldus kan tevens blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd.

2.9. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Indien uit de toegevoegde informatie kan blijken dat in Tibet de mensenrechtensituatie voor bepaalde groepen of individuen kan verontrusten, in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen monniken en politieke activisten, en dat de algehele situatie soms beklemmend is, dan kan niet blijken dat elke persoon die behoort tot de Tibetaanse bevolkingsgroep en Tibetaans Boeddhistische geloof vervolgd zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoekster verklaart in 2000 naar India te zijn gegaan omdat haar ouders wensten dat zij een opleiding en de zegen van de Dalai Lama zou krijgen (gehoor p. 4). Indien hieruit geen concrete persoonlijke vluchtelingenrechtelijke vervolging ten opzicht van China kan blijken, dan is evenwel niet volledig uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan, gezien haar illegale uitreis uit China en haar jarenlange verblijf en studies in India.

2.10. Verzoekster betwist niet dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen sedert 2000 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoekster verklaart in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.11. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

2.12. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.13. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoekster had

bescherming in India waar zij van 2000 ongemoeid en veilig kon verblijven en studeren. Verzoekster wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (Green Book).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster had een eigen RC die ze afgegeven heeft voor de verkrijging van een exit permit. Verzoekster verklaart geen problemen inzake haar RC. Verzoekster verklaart tevens een eigen IC te hebben verkregen, waarmee ze van India naar Bangkok is gereisd (gehoor p. 6-7).

2.16. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treffen. De *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen.

2.17. Verzoekster kan dan ook niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Verzoekster verklaart geen problemen te hebben met (de verlengingen van) haar RC. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *“long term staying Tibetans”* in de praktijk *“gemakkelijk”* verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*“Information Pertaining Tibetan Nationals”*). Dat deze niet meer online zouden consulteerbaar zijn, voor zover überhaupt al waarachtig, houdt geen indicatie in over de geldigheid ervan. De door verzoekster aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoekster geen problemen verklaarde inzake haar RC. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont niet aan waarom er thans, na meer dan een halve eeuw, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden.

2.18. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Waar verzoekster nog wijst op de zin *“Tibetanen zouden de jure kunnen gedeporteerd worden naar China maar dit gebeurt niet de facto”*, is deze zin foutief in het licht van de daaraan voorafgaande paragrafen. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk

was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoekster toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat deze twee zaken hangende zijn en dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Daar waar verzoekster een internetbericht "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet" bespreekt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk zijn situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. Bovendien heeft zij zelf nooit gesteld dat zij deportatie vreesde naar China.

2.19. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier *"dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)"*. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoed kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refoulementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.19.1. Verzoekster wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoekster haalt op het CGVS enkel aan dat het moeilijk is om een job te krijgen indien je geen opleiding hebt genoten, doch hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, laat staan asielrechtelijke vervolging, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met werkeloosheid geconfronteerd worden. Verzoekster heeft geen andere persoonlijke problemen gehad. Verzoekster is naar België gekomen om haar partner te vervoegen. Er kan dan ook niet blijken dat verzoekster in India ernstige problemen ondervindt, laat staan een aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekster maakt manifest geen aanspraak op asielrechtelijke bescherming.

2.20. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.21. Wat het beginsel van de eenheid van gezin betreft, kan vooreerst niet blijken dat verzoekster voor haar vertrek uit India reeds een feitelijk gezin vormde met Ng. R.. Immers uit het administratief dossier kan blijken dat Ng. R. tijdens zijn asielprocedure verklaarde single te zijn (gehoor dd. 28 juli 2011 waarvan melding gemaakt wordt in het administratief dossier) en ook verzoekster ter terechtzitting herhaalde enkel sinds mei 2012 "per telefoon" een serieuze relatie te hebben (gehoor p. 2). Evenmin beroept verzoekster zich op dezelfde asielfeiten als Ng. R., noch haalt verzoekster enige vrees voor vervolging in India aan omwille van haar relatie met Ng. R.. Immers verzoekster begon pas een relatie met Ng. R. toen hij reeds in België was en is pas bij aankomst in België een feitelijke relatie met hem aangegaan. Het doel van de procedure tot erkenning van vluchteling is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen, doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk, louter op basis van het in België aangaan van een feitelijke relatie met Ng. R. en een kind met hem te hebben, een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade ten opzichte van India te moeten vrezen. Voor zover verzoekster stelt partner en moeder te zijn van een erkende vluchteling, kan zij via de daartoe geëigende procedures een beroep doen op het principe van de gezinshereniging. Het is aan verzoekster om aan te tonen in dat haar huwelijk met een in België verblijvend vluchteling kan leiden tot vervolging in India, *quod non*.

2.22. Waar verzoekster nog beweert dat zij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of

noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoekster verboden zou worden terug te keren naar India, te meer verzoekster legaal met haar eigen IC vertrok vanuit India naar Thailand. Verzoekster zou van Thailand naar Italië met een vals paspoort van Hong Kong gereisd hebben doch laat na dit ook maar enigszins te adstrueren. Verzoekster zou haar IC aan de smokkelaar hebben moeten afgeven, wat niet geloofwaardig is gezien dit verzoeksters eigen identiteitsdocument is en de Raad verder evenmin inziet waarom verzoekster 1.500.000 IR zou betalen (verklaring DVZ 39, gehoor p. 7) aan een smokkelaar indien zij met haar IC legaal en veel goedkoper kon reizen en minstens vanuit India naar Bangkok ook legaal gereisd is. Verzoekster heeft haar IC niet teruggevraagd aan de smokkelaar en evenmin een kopie van haar IC genomen (gehoor p. 7), hetgeen haar ten zeerste kan worden aangerekend. Ook thans blijft verzoekster op dit punt bij loutere beweringen die niet kunnen overtuigen.

2.23. Verder blijkt uit de *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.24. Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaden”. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de “normale procedures waaronder een identiteitscontrole”. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn “in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”.* Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

2.25. Waar verzoeksters raadsman verwijst naar haar pogingen om een IC te verkrijgen van de Indische ambassade en hiertoe diverse stukken aan het administratief dossier toevoegt, kan blijken dat verzoekster formulieren heeft meegekregen die zij dient in te vullen (stukken 12) en over te maken, voorzien van de gevraagde stukken, alsmede haar gedetailleerde verklaring van het Bureau of His Holiness the Dalai Lama van 23 oktober 2014. Indien stuk 12 inderdaad gericht is aan Indische onderdanen, dan kan dit niet verbazen nu dit stuk uitgaat van de Indische ambassade, noch kan dit verzoekster beletten hieraan een bijkomende verklaring op eer met uitleg toe te voegen en tevens de hulp van de CTA te Delhi in te roepen om een duplicaat IC, dan wel in uiterste noodzaak een nieuwe IC, te verkrijgen, temeer nu kan blijken dat verzoekster via het Bureau of His Holiness the Dalai Lama reeds een aanbetaling heeft verricht om een IC te verkrijgen (stuk 10).

Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard – in zoverre al van toepassing gezien niet geloofwaardig is dat verzoekster haar IC aan de smokkelaar zou hebben afgegeven – onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Verzoekster kan bezwaarlijk menen dat uit administratieve moeilijkheden –waarvan ze overigens zelf aan de basis lag- een nood aan internationale bescherming kan afgeleid worden. Evenmin kan blijken dat verzoekster geen duplicaat van haar IC zou kunnen verkrijgen, of desgevallend een nieuwe IC kan aanvragen, noch dat verzoekster “het nodige gedaan [heeft] om een reisdocument te verkrijgen”.

2.26. Voor zover verzoekster aanvoert dat haar RC bij een terugkeer niet langer zal geldig zijn, ziet de Raad evenmin in hoe verzoekster illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar zij alsdan over legale terugreispapieren zal beschikken en opnieuw haar verlenging van haar RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de *Central Tibetan Administration* gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”*. Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoekster kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoekster niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.27. Verzoekster brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.28. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.29. Verzoekster vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.30. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK